

Arrest

nr. 166 550 van 26 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 30 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 april 2014 trad de verzoekende partij in het huwelijk met de heer W.B., van Belgische nationaliteit.

Op 5 mei 2014 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 3 november 2014 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 142 929 van 9 april 2015 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het bevel om het

grondgebied te verlaten, doch verwierp het beroep in zoverre gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf.

Op 7 mei 2015 diende de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 4 november 2015 nam de verwerende partij andermaal een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 7/05/2015 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actiefwerk zoekt.

Er werden volgende bewijzen voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon:

Werkloosheidsuitkering ACV Eeklo van 1/2013 tot 12/2013, 1/2014 tot 3/2015, Loonfiche 24/11/2014 tot 30/11/2014 (Accent Construct), BNP Paribas rekeningsuittreksels 2013 van Belg, bewijs sollicitaties allerhande en reacties van potentiële werkgevers.

Uit het geheel van bovenstaande documenten kan er toe besloten worden dat de Belgische referentiepersoon heden werkloosheidsuitkering geniet en actief werkzoekende is waardoor de werkloosheidsuitkering overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in aanmerking kan worden genomen. Echter de bestaansmiddelen die betrokkene uit dit inkomen weet te verwerven, liggen gemiddeld onder de 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. De beschikbare bestaansmiddelen zijn dan ook ontoereikend. Voor zover de referentiepersoon rekeninguittreksels voorlegde om aan te tonen dat hij daarenboven ook nog over 16000 euro vrij kan beschikken, dient te worden opgemerkt dat het volledige bedrag reeds in contanten werd afgehaald. Deze som kan bijgevolg niet in rekening worden gebracht bij de berekening van de bestaansmiddelen want ze blijkt reeds niet meer ter beschikking.

Het bewijs van tewerkstelling van betrokkene zelf, namelijk loonfiches, opleiding VDAB, werkloosheidsuitkering dd 20/04/2015 van 7/2014 tot 10/2014 waaruit blijkt dat zij eveneens tewerkgesteld is en een inkomen heeft, kan daarbij niet in overweging worden genomen. Zoals voorgeschreven in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is het immers de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij haar kan voegen (Arrest Raad Van State 232.612 van 20.10.2015 de inkomsten dienen deze van de Belg te zijn).

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen overgemaakt.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel gericht ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en artikel 42, § 1, lid 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Artikel 42, §1, lid 2 Vw stelt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.”

Kortom, indien verweerder oordeelt dat het gemiddeld maandelijks inkomen van de Belgische partner lager ligt dan het referentiebedrag van 120% van het leefloonbedrag, dringt zich een behoefteanalyse op.

In tegenstelling tot de initiële aanvraag in november 2014 werden bij de huidige aanvraag van 7 mei 2015 immers wel degelijk afdoende bewijzen van inkomsten voorgelegd, zodat zich wel degelijk een verplicht behoefteonderzoek opdringt wanneer verweerder de mening is toegedaan dat aan de vereiste van “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” niet voldaan is.

Dergelijke behoefteonderzoek is verplicht voorgeschreven in art. 42, §1, tweede lid Vw.

In casu werd geen enkel behoefteonderzoek/behoefteanalyse verricht.

De bestreden beslissing beperkt zich tot het vaststellen dat de werkloosheidsuitkeringen van de Belgische echtgenoot van verzoekster wel degelijk in aanmerking genomen dienen worden in de zin van art. 40ter Vw. doch dat deze gemiddeld onder de 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast liggen. Verweerder concludeert hieruit: “De beschikbare bestaansmiddelen zijn dan ook ontoereikend.” (stuk 1).

Vervolgens weigert verweerder ook maar enige rekening te houden met de eigen inkomsten van verzoekster (“(...) waaruit blijkt dat zij eveneens tewerkgesteld is en een inkomen heeft, kan daarbij niet in overweging genomen worden.”) (stuk 1).

Hiermee sluit de motivatie van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden reeds af.

Met geen woord wordt gerept omtrent enig behoefteonderzoek hetgeen nochtans een wettelijke verplichting van verweerder uitmaakt.

De Raad van State stelt in punt 48 van haar advies:

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vind steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

De voorgestelde bepaling die een welbepaald bedrag vaststelt waaronder de vreemdeling automatisch beschouwd wordt als iemand die niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, is derhalve onaanvaardbaar. Het enige bedrag dat kan worden vastgesteld is immers een referentiebedrag dat er niet aan in de weg mag staan dat de situatie van iedere aanvrager concreet wordt onderzocht, waarna het mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.”

(RvSt nr. 49.356/4 van 4 april 2011, p. 9, punt 48)

Dit behoefteonderzoek is nu net voorgeschreven in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. "Indien verzoekers inkomen lager is dan honderdtwintig procent van het leefloon, moet de DVZ een 'behoefteanalyse' doen. Zij moet nagaan of de burger en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden en haar beslissing op dit punt expliciet motiveren.

(...)

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen [die] de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoefte te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden."

(RvV nr. 78.310 van 29 maart 2012 – T.Vreemd. 2012, p. 306)

Eén en ander is volstrekt analoog in casu. De plicht tot het voeren van een behoefteanalyse en de motivatie waarom in het individueel geval van verzoekster nog steeds niet aan de vereisten van de wet zou zijn voldaan werd ten stelligste geschonden.

"Gelet op het gestelde in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet diende de verwerende partij dan ook over te gaan tot een behoeftenanalyse. Van zodra het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan het in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, tweede zin van de vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag, waarvan niet kan ontkend worden dat dit de teneur is van de bijlage 20, aangezien de verwerende partij van oordeel is dat het inkomen van de referentiepersoon onder de armoedegrens ligt, is de overheid verplicht om "volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [te] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden" (cf. Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2).

(...)

Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft geoordeeld door geen rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals dat is vereist door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is in de besproken mate gegrond, hetgeen leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden."

(RvV nr. 126.121 van 23 juni 2014)

De ratio legis van de wetgeving ter zake – inzake het individueel onderzoek/behoefteanalyse – is het onderzoeken welke bestaansmiddelen een verzoeker en diens gezin nodig heeft om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Ter ondersteuning van het feit dat verzoekster en haar partner géén risico lopen op het ten laste vallen van de Belgische sociale zekerheid voegde zij bij haar aanvraag op 7 mei 2015 zelfs uitdrukkelijk een "attest geen steun OCMW" (zie vermelding op "bijlage 19ter" van 07.05.2015 in administratief dossier) !

De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich alleen al hierdoor op.

Daarenboven stelt de bestreden beslissing dat de bewijzen van eigen inkomsten van verzoekster als Surinaamse echtgenote van een Belg niet eens in overweging zouden kunnen worden genomen. Verweerder baseert zich hierbij op art. 40ter Vw. volgens het welk de Belgische referentiepersoon diens voldoende bestaansmiddelen dient te bewijzen.

Evenwel verliest ook op dit punt verweerder andermaal de – nochtans door haar verplicht uit te voeren – individuele behoefteanalyse volkomen uit het oog.

Artikel 42, §1, lid 2 Vw stelt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid [m.a.w. de bestaansmiddelen van de Belgische partner] niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden."

Bij het behoefteonderzoek dient verweerder wel degelijk ook rekening te houden met de bestaansmiddelen van de familieleden van de burger van de Unie, zoals verzoekster zelf als echtgenote van haar Belgische man.

Verzoekster en haar echtgenoot zij bij gebreke aan huwelijkscontract gehuwd onder het wettelijk stelsel van gemeenschap van aanwinsten, zodat de inkomsten van beide partners voor de andere "beschikbaar" zijn terwijl de Vreemdelingenwet enkel vereist dat de gezinshereniger aantoot dat hij over voldoende bestaansmiddelen "beschikt" om niet ten laste te vallen van de sociale zekerheid. Daar komt bij dat conform art. 221 B.W. elke echtgenoot verplicht is om bij te dragen in de lasten van het huwelijk. Het inkomen van verzoekster dient aldus wel degelijk in rekening te worden gebracht, minstens

impliciet bij het behoefteonderzoek en het nagaan van de individuele lasten en behoeften van verzoekster en haar Belgische echtgenoot.

Ook de voorbereidende werken van de wet stellen geen vereiste m.b.t. de herkomst van de bestaansmiddelen waarover men kan beschikken.

Verweerder kan op dit punt niet rechtsgeldig voorhouden dat met de inkomsten van verzoekster geen enkele rekening kan worden gehouden, gezien de te controleren inkomsten deze van de Belg zijn (stuk 1). Het is correct dat primair de inkomsten van de Belgische partner worden gecontroleerd in het licht van het 'referentiebedrag' van 120% van het leefloonbedrag. Indien echter niet aan dit bedrag wordt gekomen, dient vervolgens wel degelijk overeenkomstig art. 42 Vw. een behoefteonderzoek te worden gevoerd, "op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden". Het is duidelijk dat verzoekster als echtgenote een familielid van de burger van de Unie uitmaakt, zodat minstens in dit navolgend behoefteonderzoek wél degelijk mede rekening dient te worden gehouden met haar eigen inkomsten. Deze inkomsten van verzoekster zelf zullen immers mede bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin BONTE-NURSE. Verweerder schendt dan ook art. 42 Vw. en het zorgvuldigheidsbeginsel door te stellen dat de eigen inkomsten van verzoekster "niet in overweging kunnen worden genomen".

"Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker, dan voorziet art. 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding. Overigens is het niet aan verzoeker om in de plaats van de verwerende partij een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform art. 42, §, tweede lid van de vreemdelingenwet, duidelijk bij verwerende partij ligt.

Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft geoordeeld door geen rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals is vereist door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet."

(RvV nr. 126.121 van 23 juni 2014, T.Vreemd. 2014, p. 411-412)

Of nog:

"Uit voormeld motief opgenomen in de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet in concreto heeft onderzocht welke bestaansmiddelen de verzoekende partij en haar partner in hun specifieke omstandigheden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Een en ander klemt des te meer daar het bedrag dat bepaald wordt in art. 40ter van de Vreemdelingenwet een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder geen gezinshereniging mogelijk is (GwH 26 september 2013, arrest 121/2013). De verwerende partij dient rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van betrokkene. In casu stelt de Raad vast dat de gemachtigde niet alleen het bedrag van de armoedegrens voor een huishouden bestaande uit twee volwassenen in haar behoefteanalyse hanteert als minimumnorm waaronder gezinshereniging niet mogelijk is, maar ook dat dit bedrag bovendien hoger ligt dan het minimale bedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor gezinshereniging, dus dat dit bedrag hoger ligt dan het referentiebedrag. Er dient te worden opgemerkt dat het bedrag dat gehanteerd wordt om te bepalen of iemand onder de armoedegrens valt beduidend hoger is dan het bedrag waarbij sociale bijstand kan worden verkregen, terwijl het de wil is van de wetgever om de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te voorzien in het levensonderhoud zonder een last te worden van de overheid en niet om te bepalen of de betrokkene onder de armoedegrens valt.

(...)

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde bij de beoordeling van de aanvraag niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf ook niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd geschonden."

(RvV nr. 142.245 van 30 maart 2015)

Onderhavig middel is dan ook per definitie gegrond en dient te leiden tot de verbreking van de bestreden beslissing."

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(...)”

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het inkomen van de verzoekende partij gemotiveerd dat dit bij het bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, *“niet in overweging (kan) worden genomen”*, nu het *“de Belgische (is) die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken”*.

Te dezen voert de verzoekende partij in het tweede onderdeel van het eerste middel aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk rekening dient te houden met haar eigen inkomsten en dat, doordat dit niet gebeurd is, er sprake is van een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

De kernvraag in deze zaak bestaat erin welke interpretatie dient te worden gegeven aan de vereiste dat de Belgische referentiepersoon als gezinshereniger conform artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet *“beschikt”* over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Volgens artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet de Belgische onderdaan voor wat betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen *“beschikt”*. Deze wetsbepaling voorziet niet dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige *“eigen”* bestaansmiddelen beschikt. Deze bepaling voorziet aldus niet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan *“beschikt”*. Het woord *“beschikken”* wordt in Van Dale trouwens gedefinieerd als *“1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over”* en in Wolters als *“1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. beslissen over”*. Uit deze definities kan niet

worden afgeleid dat een Belg niet zou kunnen beschikken over – of gebruikmaken van – het inkomen dat diens partner, met wie hij wettelijk samenwoont, uit tewerkstelling genereert. Door te overwegen dat het inkomen van de verzoeker bij het bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, *“niet in rekening (kan) worden gebracht”*, nu het *“de Belgische die zich wenst te laten vervoegen (is) die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken”*, geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aan artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet een engere invulling dan wat er letterlijk in gelezen wordt.

Het begrip “beschikt” komt bovendien niet enkel voor in het aangehaalde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet doch ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 1, eerste lid, alinea 1 van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn), wordt net zoals artikel 40ter in de Vreemdelingenwet gepositioneerd onder het *“Hoofdstuk 1. Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg”* van *“Titel II. Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen”*. Bovendien wordt in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet expliciet verwezen naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Hieruit blijkt dat de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft – met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg – in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij *“over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”*. Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip “beschikt” een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van de Burgerschapsrichtlijn. Er kan ten overvloede op worden gewezen dat dit tevens steun vindt in de overweging A.13.6.2 van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 waaruit blijkt dat de Ministerraad naar aanleiding van een aangevoerde discriminatie op dit vlak – de verzoekende partijen voor het Grondwettelijk Hof hadden uit de arresten van het Hof van Justitie van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België) en van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02 (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen) afgeleid dat, in het kader van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de Europese burgers en hun familieleden, de middelen niet noodzakelijkerwijs moeten worden voorgelegd door de burger van de Unie bij wie men zich voegt, maar een andere oorsprong kunnen hebben, zodat de familieleden van Belgen minder goed worden behandeld dan de familieleden van burgers van de Unie – ten gronde had opgemerkt dat *“de Belgische wet dezelfde bewoordingen gebruikt als die van artikel 7, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG en dat artikel 40ter, tweede en vierde lid, moet worden gelezen in het licht van die laatste richtlijn en, overeenkomstig de rechtspraak van het voormelde arrest Commissie t. België, zodat de aangevoerde discriminatie haar oorsprong vindt in de door de partijen gegeven interpretatie”*.

Het komt de Raad dan ook nuttig voor om na te gaan op welke wijze het Hof van Justitie het begrip “beschikt” in het kader van de Burgerschapsrichtlijn interpreteert.

In het kader van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht – die inmiddels werd “opgeslorpt” door de Burgerschapsrichtlijn – diende het Hof van Justitie in Grote kamer zich in een arrest van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van “een derde”, oftewel een levensgezel waarmee geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger

van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest Zhu en Chen van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02) en dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België, punten 41 en 51). Daarnaast overwoog het Hof nog dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de wettelijk samenwonende partner afkomstig zijn. De herkomst van de bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (cf. HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België, punt 47; zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen, punt 30; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27).

In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak in het licht van artikel 7, eerste lid, b) van de Burgerschapsrichtlijn. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip “beschikken” moet worden uitgelegd als dat *“het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat (...) het minste vereiste (wordt gesteld) met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld”* (HvJ 16 juli 2015, C-218/14, Singh e.a., punt 74).

Niettegenstaande de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie in principe geen toepassing vindt in de thans voorliggende zaak, waarin de referentiepersoon als statische Belg zich niet kan beroepen op het vrij verkeer als aanknopingspunt met het Unierecht, wordt niet ingezien waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders moet worden ingeschat voor een Belgische onderdaan en zijn familieleden. Om alle voormelde redenen kan worden aangenomen dat een analoge interpretatie van het begrip “beschikt” in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich opdringt.

Daarnaast dienen nationale bepalingen en regelingen, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, conform het Unierecht te worden uitgelegd (HvJ 5 oktober 2004, C 397/01 tot C 403/01, Pfeiffer, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07, Angelidaki e.a., punten 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8). Wanneer een nationale bepaling of regeling voor meer dan één uitlegging vatbaar is – hoewel uit het bepaalde in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat geen rekening kan worden gehouden met het inkomen van de vreemdeling zelf die de gezinshereniging aanvraagt in functie van zijn Belgische partner met wie hij wettelijk samenwoont op voorwaarde dat deze Belgische partner erover kan beschikken, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hieraan een andere uitlegging geeft –, verdient de uitlegging die de bepaling of regeling in overeenstemming brengt met het Unierecht de voorkeur boven de uitlegging die in strijd is met het Unierecht (HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28; HvJ 7 maart 2013, C 19/12, Efir, punt 34).

Het gebruik maken van het vrij verkeer vormt niet het enige aanknopingspunt met het Unierecht. In dit verband kan worden gewezen op artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dat de rechten en de plichten vaststelt die verbonden zijn aan het burgerschap van de Unie. Deze bepaling verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat (statische) Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste *“aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten”* (zie HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42; HvJ 5 mei 2011, C-434/09, Mc Carthy, punt 47; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci e.a., punt 64; HvJ 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., punt 45; HvJ 8 november 2012, C-40/11, lida, punt 71; HvJ 8 maart 2013, C-87/12, Kreshnik Ymeraga e.a., punt 36; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 32). De hoedanigheid van het Unieburgerschap moet immers als primair worden beschouwd (HvJ C-184/99, Grzelczyk, Jur. 2001, I, 6193, punt 31 en K. LENAERTS, “ ‘Civis europaeus sum’: from the cross-border link to the status of citizen of the Union”, SEW 2012, 2-13). Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel wordt beoordeeld met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectief genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang worden gebracht aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van een dergelijke weigeringsbeslissing zal worden

gedwongen niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Hoewel het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven op zich niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend (cf. HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci e.a., punten 65 en 66), zijn er omstandigheden denkbaar waarin een statische Belg bij een automatische verblijfsweigering ten aanzien van een derdelander van wie de Belg afhankelijk is, gedwongen zou worden om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. De beoordeling van zulke situatie vergt een onderzoek van alle relevante feitelijke omstandigheden van het concreet geval, waarbij de eventuele afhankelijkheidsverhouding en de inschatting van het verwachte effect van een verblijfsrechtelijke weigering niet mogen worden genegeerd (N. CAMBIEN, "Recente ontwikkelingen op het vlak van gezinshereniging van Belgen en Unieburgers: a long and winding Road?" in D. VANHEULE (ed.), Migratie en Migrantenrecht 16, Ontwikkelingen inzake vrij verkeer, asiel, voogdij en nationaliteit, Brugge, Die Keure, 2015, 15). Het komt de Raad niet toe om zich uit te spreken of een dergelijke afhankelijkheidsverhouding in casu aan de orde is, doch er kan wel worden vastgesteld dat dergelijke situaties zich kunnen voordoen en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door bij de beslissing tot weigering van verblijf uit te gaan van een strikte lezing van de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij principieel geen rekening wordt gehouden met de inkomsten van de derdelander, hiervoor geen aandacht heeft gehad.

In dit verband moet ook worden gewezen op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. Nu de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren (cf. GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.52.3), is een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, in de zin dat hij eveneens aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken. Hierbij is er geen gevaar voor het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand (zie infra, punt 2.3.4.4.) en voor een verblijf in menswaardige omstandigheden, en worden de verblijfsweigering en het eventueel in gedrang brengen van het nuttig effect van het Unieburgerschap dus niet langer afdoende gerechtvaardigd door dit legitieme doel (K. LENAERTS, o.c., 2-13).

Hieruit volgt dat de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet op een Unierechtelijke conforme wijze moet worden uitgelegd, zodat bij het nagaan of aan deze vereiste al dan niet is voldaan ook rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van een derdelander waarover de Belgische gezinshereniger beschikt.

Ten slotte wordt er op gewezen dat de wetgever met het instellen van de inkomensvereiste uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet "*beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid*" (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.64.8). Hierbij kan er op worden gewezen dat het inkomen van de wettelijk samenwonende partner van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat deze laatste zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Uit artikel 16, § 1 van de wet betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 26 mei 2002 iuncto artikel 34, § 1 van het koninklijk besluit houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 11 juli 2002 blijkt immers dat indien een Belg die recht heeft op een leefloon gaat samenwonen met een derdelander – echtgenoot of samenwonende partner – en deze laatste voldoende bestaansmiddelen genereert volgens de berekeningsregels die gelden voor het recht op (equivalent) leefloon, de toekenning van het leefloon aan de Belg stopgezet zal worden, zodat die Belg niet meer ten laste zal vallen van de sociale bijstand. Als de derdelander beperkte bestaansmiddelen genereert, dan zullen die bestaansmiddelen in mindering gebracht worden van het bedrag waarop betrokkenen recht hebben. Tevens past het erop te wijzen dat in het geval dat er na de toekenning van een verblijfstitel een probleem ontstaat met betrekking tot de inkomsten van de vreemdeling waarover de Belgische referentiepersoon kan beschikken, het verblijfsrecht van deze vreemdeling steeds geëvalueerd kan worden door de verwerende partij, dit gedurende een periode van vijf jaar na de erkenning ervan,

waarbij dit in toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet zo nodig kan worden beëindigd. Daarnaast kan er nog aan herinnerd worden dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de wettelijk samenwonende partner afkomstig zijn. De herkomst van de bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (cf. HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België; zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen, punt 30; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27). Aldus staat een interpretatie van de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij ook rekening wordt gehouden met het inkomen dat de partner waarmee de Belgische gezinshereniger wettelijk samenwoont uit tewerkstelling genereert op voorwaarde dat de Belgische gezinshereniger erover kan beschikken het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke, als een teleologische interpretatie van de term “beschikt” uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet ertoe leidt dat niet kan worden aangenomen dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben. Desalniettemin worden de inkomsten van de verzoeker, ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord “beschikken” gehanteerd wordt, niet in rekening gebracht, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Aldus concludeerde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat er geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van de verzoeker om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht iuncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

In zoverre de verwerende partij ter terechtzitting verwijst naar het arrest van de Raad van State van 20 oktober 2015, waarin uitspraak wordt gedaan over de in aanmerking te nemen inkomsten, wijst de Raad erop dat consideransen B.52.3, B.55.2 en B.55.3 (bedoeld wordt: B.55.4) van het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, nergens uitdrukkelijk uitspraak heeft gedaan over de kwestie of het woord “beschikt” dat voorkomt in de zin “(v)oor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: – dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”, waarmee het tweede lid van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aanvangt, inhoudt dat de Belgische onderdaan al dan niet in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Uit het feit dat in de genoemde overwegingen van het Grondwettelijk Hof wordt verwezen naar “de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden” (B.52.3), de “bestaansmiddelen van de gezinshereniger” (B.55.2), “indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt” (B.55.2), “dat deze (d.w.z. de Belg) de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoont” (B.55.4) kan niet worden afgeleid dat enkel de bestaansmiddelen die de Belgische onderdaan zelf genereert, in aanmerking kunnen worden genomen, te meer daar artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet zoals ingevoegd door de wet van 25 april 2007 en vervangen door de wet van 8 juli 2011 ook gewag maakt van “(d)e in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt”, en het voor een burger van de Unie gelet op het hogervermelde arrest van het Hof van Justitie (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België), duidelijk is dat geen vereiste kan worden gesteld inzake de herkomst van de bestaansmiddelen. Uit de overwegingen B.55.2 tot en met B.55.5 van het vornoemd arrest van het Grondwettelijk Hof kan niet meer worden afgeleid dan wat deze zeggen, namelijk dat het overwegingen zijn met betrekking tot het voor het Hof aangevoerde verschil in behandeling tussen een Belg en zijn familieleden en een onderdaan van een andere lidstaat van de Europese Unie en zijn familieleden voor wat betreft de bestaansmiddelen. Het gaat dan meer specifiek over de vereiste dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger ten minste gelijk moeten zijn aan honderd-twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (B.55.2), over het gegeven dat bij het bepalen van de inkomsten van de Belgische gezinshereniger de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen op voorwaarde dat de gezinshereniger aantoont dat hij actief werk zoekt (B.55.3) en om de vereiste dat de Belgische gezinshereniger tevens de regelmatigheid en de stabiliteit van de bestaansmiddelen aantoont, terwijl de gezinshereniger die burger van de Unie is, enkel “voldoende” bestaansmiddelen moet aantonen (B.55.4). Uit deze overwegingen blijkt niet dat het Grondwettelijk Hof zich heeft uitgesproken over een mogelijke discriminatie aangaande de herkomst van de bestaansmiddelen

waarover de gezinshereniger beschikt of – meer in het algemeen – over de draagwijdte van het begrip “beschikt” in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Voorts benadrukt de Raad dat de consideransen B.21.3 en B.21.4 van het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, handelen over de bepalingen van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en de bepalingen van de artikelen 10 en volgende van de Vreemdelingenwet, die thans niet aan de orde zijn. De genoemde consideransen uit het arrest van het Grondwettelijk Hof doen nergens uitdrukkelijk uitspraak over de kwestie of het woord “beschikt” dat voorkomt in de zin *“(v)oor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: – dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”*, waarmee het tweede lid van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aanvangt, inhoudt dat de Belgische onderdaan al dan niet in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Bovendien maakt het Grondwettelijk Hof, waar het stelt dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in die zin dient te worden geïnterpreteerd dat deze bepaling *“niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat”*, geen onderscheid tussen de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger waarover deze laatste niet kan beschikken en de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger waarover deze laatste wel kan beschikken. Aldus kan het gestelde in de consideransen B.21.3 en B.21.4 in het genoemde arrest van het Grondwettelijk Hof geen afbreuk doen aan een lezing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet in de zin dat bij de beoordeling of de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de vreemdeling die de Belg wenst te vervoegen uit tewerkstelling genereert en waarover de Belg kan beschikken. Daarenboven kan worden aangenomen dat, in plaats van de bepalingen van de artikelen 10 en volgende van de Vreemdelingenwet, in casu eerder aansluiting dient te worden gezocht bij de bepalingen van artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarop hierboven reeds werd ingegaan. Een vergelijking van de situatie van gezinshereniging met een Belg met de situatie van gezinshereniging tussen derdelanders gaat trouwens niet op. Derdelanders die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet worden toegelaten tot een verblijf in het Rijk omwille van gezinshereniging met een derdelander met onbeperkt verblijfsrecht, worden ingevolge artikel 13, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet toegelaten tot een verblijf voor beperkte duur gedurende een periode van drie jaar en moeten jaarlijks de vernieuwing van hun verblijfstitel (A-kaart) aanvragen conform artikel 13, § 2 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 33, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) (zie ook artikel 25/3, § 2, in fine, van het Vreemdelingenbesluit). Bij deze jaarlijkse aanvraag tot vernieuwing van de verblijfstitel moet de voormelde vreemdeling die de vernieuwing van zijn verblijfstitel vraagt op grond van artikel 33, derde lid van het Vreemdelingenbesluit tot staving van zijn aanvraag de documenten overleggen waaruit blijkt dat hij nog altijd de voorwaarden vervult die aan zijn verblijf zijn gesteld. Familieleden-derdelanders van Belgen of Unieburgers genieten daarentegen conform artikel 42, § 1, eerste lid iuncto artikel 42, § 3 van de Vreemdelingenwet van een niet in duur beperkt recht op verblijf van meer dan drie maanden. Ze krijgen een verblijfstitel voor vijf jaar (F-kaart). Voor de houders van een F-kaart is er bijgevolg geen sprake van een vernieuwing van een verblijfstitel zoals in de supra beschreven situatie van gezinshereniging tussen derdelanders.

De Belgische wetgever heeft trouwens niet (steeds) expliciet de gevallen aan waarin ook rekening wordt gehouden met de inkomsten van de gezinsleden van de referentiepersoon. Dit is weliswaar het geval in artikel 10bis, §§ 3 en 4 van de Vreemdelingenwet, doch dit is – gelet op de hierboven reeds aangehaalde rechtspraak van het Europees Hof van Justitie – niet zo in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het tweede onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoeker betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of diens aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU